

minister udtalte, hvad der ogsaa er anført i Motiverne, at Grunden til, at Krumslutningen skulde affkæffes, var den, at det er nedværdigende for et Menneske at underkastes denne Straf; men vi kunne ikke indsee, at det i mindste Maade er mindre nedværdigende at underkastes den staaende Straf, hvadenten denne bestaaer i, at den Menige sættes i et Skab, eller i, at han bindes til en Væl; thi vi ansee dette for at være en Straf af den Beskaffenhed, at den ikke bør hydes den menige Soldat. Vi have ogsaa antaget, at det ikke kan være nødvendigt, at denne Straf indføres, idet vi ikke kunne troe Andet, end at Krumslutningsstraffen maa kunne affkæffes og Disciplinen godt kunne opretholdes, uden at en anden lignende Straf indføres istedet. Vi troe i saa Henseende at have en bestemt Erfaring at støtte os til, nemlig den Erfaring, som er gjort, efterat Krumslutningsstraffen i Aaret 1860 ved Kgl. Resolution blev affkæffet som arbitrair Straf. I de følgende Aar blev Krumslutningen kun undtagelsesviis benyttet, og man har ikke hørt Klage over, at Disciplinen forfaldt i disse Aar. Evertimod er der en Udtalelse i Motiverne, som tyder paa, at Krigsbestyrelsen erkjender, at Krumslutningsstraffen godt kan undværes som arbitrair Straf. Idet der nemlig gives en historisk Fremstilling af Krumslutningsstraffens Anvendelse, siges der, at der efter 1860 flete en væsentlig Indskrænkning i dens Anvendelse, som ubentviol endnu vilde have bestaaet, hvis ikke Krigen i 1864 var kommen imellem med et uafviseligt Krav paa, at der blev indført en let anvendelig og kortvarig Straf. Det forekommer mig, at Krigsbestyrelsen her saa klart som muligt har udtalt, at man i Fredstid ikke behøver en Straf som Krumslutning; thi ellers kunde Krigsbestyrelsen ikke have sagt, at Krumslutningen ikke vilde være bleven gjenindført som arbitrair Straf, hvis Krigen ikke var kommen. Det forekommer mig ogsaa, at, naar man seer hen til, hvilke andre arbitraire Straffe der kunne ifjendes, har man et saa stort Udvalg af saadanne, at Disciplinen virkelig synes at maatte kunne opretholdes derved. Efter Resolutionen af 4de April 1848 kan der arbitrairt ifjendes

de Menige Qvarteerarest eller Casernearest i 14 Dage, simpel Bazarrest i ligesaa lang Tid, eenfom Arrest i indtil 8 Dage og mørk Arrest i indtil 4 Dage. Man skulde dog troe, at det er Straffe, som kunde være tilstrækkelige til at affkræfte de Menige fra Brud paa Disciplinen; og kunne disse Straffe ikke hjælpe, saa staaer Krigsretten bagved, saa staaer der bagved, at den Menige kan dømmes ned i anden Klasse, hvor han da undergives en strengere Straffelovgivning. Det er derfor, at Mindretallet principalt foreslaaer, at Krumslutningsstraffen skal affkæffes, uden at nogen anden Straf sættes istedetfor. — Subsidiairt har Mindretallet foreslaaet, at den staaende Arrest sættes istedet, men med den Indskrænkning, at den kun kan tilkjendes efter Krigsretsdom. Det er herimod indvendt af Fleertallet, at dette ikke behøves, da enhver arbitrair Straf kan appelleres ind for en Krigsret; men i den Resolution, som giver de Menige Ret til at appellere den arbitraire Straf, er det ogsaa udtalt, at den Meniges Straf skal skærpes, naar Krigsretten erkjender, at han har forlænt den arbitraire Straf. Dette maa jo naturligen have tilfølge, at den Menige vel vogter sig for at appellere, naar han veed forud, at hans Straf bliver skærpet, saafremt Krigsretten kommer til samme Resultat, og han derhos ganske naturlig maa antage, at hans nærmeste Befalingsmand, efter hvis Melding han af Jurisdictionsschefen er tilkjendt en arbitrair Straf, i ethvert Tilfælde vil betragte det som Opsætighed, naar han ikke vil modtage denne Straf. Vi have derfor antaget, at det vilde være et betydeligt Fremskridt, dersom det blev bestemt, at den staaende Arrest, saafremt den skal indføres i Hæren, kun skal kunne tilkjendes efter Krigsretsdom. — Af Udkastets enkelte Bestemmelser er der nogle, som vi have anseet det for nødvendigt at gjøre Udbringinger ved. Der staaer saaledes i Udkastet, at Straffen skal udføres om muligt paa et indelukket Sted. Vi have antaget, at den altid bør udføres paa et indelukket Sted, idet det vilde være en ganske utilladelig Skærpelse af Straffen, at den blev erqueret paa et Sted, hvor Folk havde Leilighed til at see Bedkom-